

Патријарх Порфирије: Покајмо се, исповедимо се, причестимо се Телом и Крвљу Христовим. То је Хлеб живота!

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије служио је 12. маја 2022. године, на празник Светог Василија Острошког, свету Литургију у Горњем манастиру Острогу, у склопу прославе великог јубилеја Српске Православне Цркве – 350 година од престављења Светог Василија Острошког.

Саслуживали су високопреосвећена господа митрополити крфски, паксонски и Диапонтијских острва Нектарије и црногорско-приморски Јоаникије и преосвећена господа епископи жички Јустин, милешевски Атанасије, западноамерички Максим, источноамерички Иринеј, крушевачки Давид, тимочки Иларион, буеносајрески и јужноамерички Кирило, захумско-херцеговачки Димитрије, ваљевски Исихије, будмиљанско-никшићки Методије, ремезијански Стефан и полошко-кумановски Јоаким, са многобројним свештенством из више епархија у молитвеном учешћу хиљада верника. Његова Светост је након читања Јеванђеља произнео беседу:

„Христос васкрсе! Ваистину васкрсе Господ, браћо и сестре! Радујмо се, јер је то реч Господња која је упућена мироносицама женама, јер је Господ препознао у њиховој души љубав, љубав према Богу читавим бићем, па је зато и могао рећи да је радост оно што произилази из љубави. Та радост је дар Божји. Браћо и сестре, ми данас овде сабрани, радујмо се, јер смо у близини Божјој, јер смо на месту где се налази човек Божји, где су мошти Светог Василија Острошког који је читавог себе и све оно што је имао

претворио у љубав, у љубав према Богу и у љубав према ближњима до мере да је био спреман у потпуности да распне себе за Христа, да не гледа на то што треба да улаже напоре даноноћне, да не гледа на то што га неко презире и одбацује, да не гледа на то што га неко гони, знајући да у свему, у њему и око њега јесте прст Божји и промисао Божја! Промисао Божја јесте израз љубави Божје. Заправо, у свему и на сваком месту показујући смирење учинио је себе плодним, пребогатим, изобилним сасудом Божјим. Постао је светац, светитељ Божји, такав да и ми данас, и не само ми, него и људи са свих страна света овде притичемо тражећи утеху, тражећи подршку, тражећи помоћ и исцељења од разних недуга, болести и проблема. Свако ко је дошао, отишао је одавде другачији. Сваком се десило нешто суштински, тако да то што се десило нити може да разуме, акамоли да изнесе и објасни било коме, јер благодат Божја јесте тајна, не у смислу нечег што је скривено, него у смислу догађаја који превазилази ум, разум и срце.

Браћо и сестре, долазимо на ово место знајући шта је воља Божја, знајући да је воља Божја, како сам Господ Христос каже, да они који верују у Њега имају живот вечни! То је воља Божја. Када дођемо овде све нам је јасно. Јасно нам је да нисмо само људи који су створени само за материјални живот, да нисмо само месо, крв и кост, да нисмо само, дакле, материја. Овде када дођемо знамо да смо сложено, а опет јединствено, биће. Знамо да је темељ, садржај, суштина и смисао нашег постојања духовна страна наше личности и нашег бића. Знамо да све што постоји, па и наше тело, позвано је да буде духовно, као и да ми имамо разне дарове и способности, имамо дарове и таленте да стварамо и материјално и опипљиво, материјалну културу, али и да то треба да буде прожето духовним вредностима. Све што стварамо, не само онда када се молимо у тајности срца свог, треба да буде створено у славу Божју, да буде узнесено као уздарје Богу. На тај начин Господ даје смисао и материјалном, даје му његову духовну страну и перспективу. Тако све постаје духовно.

И тело је позвано да постане духовно. Треба ли нам доказ за то? Па ево доказа: то су мошти светих, то је Свети Василије Острошки. Светитељи Божји, баш онакви какав је наш Светац, потврђују и показују да је човек саздан као духовно биће. Господ оне који испуњавају Његове заповести, испуњавају Његову вољу, просвећује и освећује тако да и кад оду Њему у сусрет, кад оду са овог света, остају да нама сијају, да нам буду утеха, да нам буду подршка, да када дођемо овде можемо и своје најскривеније мисли изнети пред скуте свеца, да можемо своје најдубље грехе, оно чега се стидимо, оно чега се бојимо ту, њему исповедити! И то ће остати ту. Отићи ћемо ослобођени.

Отићи ћемо исцељени! Господ, дакле, у светитељима својим показује да смо створени да будемо духовна бића и то знамо, знамо када дођемо овде.

Реч Божја јесте заповест за нас. То је Његов закон. Његове заповести нису укидање наше слободе, заповести које нису спутавање да чинимо оно што јесте нама дато као могићност да растемо, да показујемо љубав, да будемо ствараоци. Није Бог рекао: Не укради, не лажи, не убиј, не чини прељубе, не оговарај, не осуђуј, не мрзи... Није Бог изрекао те заповести зато што је хтео да нам забрани да живимо слободно, зато што је хтео да укине нашу слободу. Напротив! Када чинимо то све и многе друге грехе, ми постајемо робови греха, робови страсти, робови ђавола, а када слушамо заповест Божју, ми узимамо на себе оруђе слободе. Ослобађамо се, испуњавајући заповест Божју, свега онога што нас тишти, што нас чини немирнима, што нас чини исфрустриранима, што нам ствара депресију, што нам ствара психозу... Ослобађамо се, другим речима, тираније нечастивог. Дакле, онда када чинимо заповести Божје, ми, браћо и сестре, чинимо оно што је у складу са нашом природом, постајемо истински здрави. Није слобода у томе да чиним шта хоћу, јер могу чинити и оно што је лоше, као што знамо. И најчешће када чиним шта хоћу, а нисам то претходно проверио заповешћу Божјом која је записана у Јеванђељу, чиним погрешно.

Ево нас опет и изнова у светом Острогу! Ево нас опет код Светог Василија да се вратимо себи, браћо и сестре, да препознамо шта то Бог од нас хоће, да се исповедимо, да се покајемо, да се хранимо Христом. Он је хлеб живота! Нама нема живота без Бога, без Христа! Можемо бити моћни, силни, велики, снажни, славни, успешни... да, али за малена! Можемо бити све то, а дубински несрећни, усамљени! Заправо, ослањајући се на погрешне принципе и вредности можемо се потпуно одвојити од себе, поробити у потпуну и тоталну самоћу. А онда када је Бог са нама, онда смо слободни од свега и знамо да постајемо владари света. Онда можемо препознати у другоме брата без обзира ко је он, ком народу и којој вери припада. Зато, браћо и сестре, данас овде сабрани, покајмо се, исповедимо се, узмимо Хлеб живота, причестимо се Телом и Крвљу Христовим. То је Хлеб живота! Да постимо, да идемо у цркву Божју на свету Литургију, да се исповедамо, да примамо опроштај грехова и да све то запечатимо и крунишемо узимањем Тела и Крви Христове.

Нека би Господ дао молитвама Светог Василија Острошког мир, љубав, радост, радост на коју нас је Господ позвао да бисмо онда могли заједно са Светим Василијем Њега славити, али и са њим певати песму: Христос васкрсе

из мртвих, смрћу смрт разруши и онима који су у гробовима живот дарова. Христос васкрсе!“

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије у току Литургије је рукопроизвео настојатеља манастира Острога протосинђела Сергија (Рекића) у чин архимандрита.

На крају богослужења беседио је митрополит Јоаникије:

„Заблагодаримо Светом Василију Острошкome чије упокојење је било прије 351 годину. Прошле године нијесмо могли обиљежити тај јубилеј како ваља, па смо га пренијели на ову годину не желећи да пропустимо да благодаримо њему који непрестано за ових 350 и више година излива благодат Божју на све оне који приступају овој светињи и његовом светом ћивоту и ,не само на оне који долазе у манастир Острог него на све оне који се њему са љубављу и са вјером обраћају. Свети Василије Острошки се поистовјетио са својим народом и Црквом. И као што је пастирствовао за вријеме свог земаљског живота над народом Херцеговине и Црне Горе, тако пастирствује и данас, али много шире. Његово небеско пастирство, покровитељство, заступништво се свуда прославља. Светог Василија можемо назвати новим Светим Савом, јер је ишао његовим стопама, а треба се присјетити да је управо у оном времену, када су спаљене мошти Светог Саве, дошао на овај свијет Свети Василије Острошки и нешто касније постао архијереј. Велика је служба коју је он вршио, велика жртва коју је поднио. Зато га је Бог тако обдарио. Али преко њега и све нас који му приступамо“.

Митрополит Јоаникије је уручио Његовој Светости патријарху на дар патријарашку мадију, патријарашку панакилавку и чиновник – рад монахиња Митрополије црногорско-приморске у знак сећања на боравак у манастиру Острогу, а затим је посебно поздравио Митрополита крфског г. Нектарија:

„Митрополит Нектарије бдије над Плавом гробницом и над костима српских мученика на острву Виду и у Јонском мору. Ми смо се одавно збратимили са браћом Грцима. Та жртва из Првог свјетског рата нас обједињује, али то посебно свједочи наш брат у Христу Високопреосвећени Митрополит Нектарије који нам доноси благослов Светог Спиридона Тримитунтскога, а који је благоизволио да се одазове нашем позиву да нам дође на овај велики Световасилијевски сабор“.

Митрополит Нектарије је у свом обраћању рекао да је са задовољством

примио позив да учествује у великој радости празника Светог Василија:

„Свети василије није значајан само за вашу свештену Митрополију, већ је светитељ васељенског карактера. Посебну радост ми чини што сам данас имао прилику да саслужујем Његовој Светости Патријарху Порфирију кога познајем јој од давнина и према њему имам велику љубав. Посебно се осећам радосно видевши оволико народа, посебно омладине, нашу златну децу која одају почаст великом светитељу. Ви сте, браћо и сестре, одговор оптужбама оних који кроз време покушавају да унизе Васкрслог Господа. Ваша Црква помесна је прошла многа искушења као и остале Цркве, али и за то имамо увек одговор и поруку нашег Господа који каже: Ја сам победио свет”.

spc.rs